

formueforhold og dermed fra indtægter hidrørende fra privat formue udgiftsføres på regnskabsskemaet ud over afskrivninger samt driftsudgifter i sædvanlig forstand en udgift til forrentning af den i apoteket stående anlægskapital, der opgøres på grundlag af regnskabets aktivside efter nærmere fastsatte regler.

Den standardiserede opgørelse af »anlægskapitalen« forudsættes af praktiske grunde videreført i et nyt regnskabssystem.

Ved udformning af nye regnskabsregler vil der imidlertid blive lagt vægt på, at regnskaberne i højere grad end i dag kommer til at afspejle de faktiske regnskabsmæssige forhold omkring apoteksdriften.

Det er min opfattelse, at Apotekerforeningen må være enig med mig i, at de foreslåede principper for opgørelsen sikrer, at alle kapitalkrævende investeringer kan medtages ved opgørelsen af anlægskapitalen. Det skitserede nye regnskabssystem vil således ikke afskære apotekerne fra at opnå den nødvendige indtæknings af de afholdte omkostninger. Det bemærkes også i denne forbindelse, at Apotekerforeningen har givet udtryk for at være enig i *ikke* at medregne kassebeholdning m.v. til anlægskapitalen, idet omkostningerne herved mere end kompenseres ved ikke at indregne fordele ved henstand med betaling af moms og feriepenge.

Som der nærmere er redegjort for i min besvarelse af udvalgets spørgsmål 4, er der tale om, at apotekerne i kraft af de såkaldte rentefri leverandørkreditter i dag har en betydelig merindtægt i gennemsnit pr. apotek ud over den tilsigtede gennemsnitsindkomst. Bortfald af indtægter uden for regnskabsopgørelsen hidrørende herfra vil selvsagt belastte apotekerne likviditetsmæssigt, og det forudses derfor i bemærkningerne til lovforslaget, at de nye regnskabsregler må sættes i kraft successivt, således at der gives apotekerne mulighed for at indrette deres omkostninger og likviditet efter de ændrede regler.

Det bemærkes i denne forbindelse, at jeg står uforstående over for den i notatet opgjorte værdi af varekreditterne, hvorefter værdien i 1980 skulle være negativ. Der henvises herved til de beregninger, der er anført i min besvarelse af spørgsmål 4, hvor rentefordelen isoleret set i 1980 er opgjort til i alt 37 mill. kr. svarende til ca. 115.000,- kr. pr. apotek i gennemsnit. Selv om der tages hen-

syn til, at forrentningsudgifterne af apotekernes anlægskapital efter de gældende regler har været undervurderet, indebærer leverandørkreditterne fortsat en betydelig fordel for apotekerne.

Med hensyn til det tilsigtede gennemsnitlige udbytte for apotekerne har Apotekerforeningen foreslået, at dette som hidtil svarer til lønnen til en tjenestemand i 37. lønramme med et særligt tillæg, men således at det særlige tillæg fastsættes, så det dækker differencen op til den for sygehusapotekerne gældende løn.

Apotekerforeningen har som begrundelse herfor anført, at den offentligt ansatte sygehusapoteker, hvis indtægt ligger ca. 50.000,- kr. over den for de private apotekere fastsatte gennemsnitsindtægt, ikke har nogen driftsøkonomisk risiko ved driften af sygehusapoteket.

Helt generelt set kan det være rigtigt, som anført af Apotekerforeningen, at sygehusapotekernes manglende driftsøkonomiske risiko tenderer i retning af, at det gennemsnitlige udbytte for en apoteker skulle være højere end en sygehusapotekers indtægt. På den anden side er »gennemsnitsygehusapoteket« klart større end »gennemsnitsapoteket« med hensyn til omsætning og personale, og der er således ikke noget »objektivt« grundlag for at fastslå, at det tilstræbte gennemsnitsudbytte for en apoteker bør være lige så stort som en sygehusapotekers indtægt.

Det må dog bemærkes, at det allerede på grund af forskellen mellem de to apotekssystemer ikke forekommer muligt på en relevant måde at fastlægge, nøjagtigt hvor stort det tilsigtede gennemsnitsudbytte bør være i forhold til en sygehusapotekers indtægt.

En forhøjelse af det tilsigtede gennemsnitsudbytte med 50.000,- kr. pr. apoteker vil forøge apotekssystemets driftsudgifter med 15,7 mill. kr. i forhold til de beregninger over de økonomiske konsekvenser, som er anført i lovforslaget.

Som nævnt ovenfor skal en apoteker selv tilvejebringe grundlaget for finansieringen af apoteksdriften. Indskrænkninger i Apotekerfondens udlånsmuligheder har som anført i notatet betydet, at apotekerne ikke længere med samme sikkerhed som tidligere kan gå ud fra, at den nødvendige kapital kan tilvejebringes gennem låneoptagelser. Der er dog hidtil ikke generelt påvist vanskeligheder ved